

Zorlu Dönemeçler 2 B6 5

– conı · 31 Mart 2013

5. MARMARA DEPREMİ

17 Ağustos 1999. gece sabaha karşı, korkunç bir sarsıntı ile uyandık. Deprem olduğunu anlamıştık. Işıklar sönüktü, ne yapacağımızı bilemedik, şaşkındık, Bir müddet sonra sarsıntı durmuştu. Çılgık atanları, merdivenden inenlerin ayak seslerini, sokakta konuşanları, duyuyorduk. Dokuz katlı apartmandan nasıl inmişlerdi? Bizimki üçüncü kattaydı Biz de zar, zor bir mum yakarak merdivenlerden indik. Fenerbahçe stadının batısında, Kalabalığın arasına karıştık. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Gece, hava rüzgarsızdı, ay ışığı bir acayip aydınlatıyordu ortalığı. Komşuların çoğu ayakta, bir kaç da arabalarına binmişti. Biz ayakta durmaktan yorulmuştuk. Eşime, "İstersen park yerinden arabayı getirip, içinde oturalım" diye teklif ettim. O ise, "eve gitmeyi tercih ederim" dedi. Gerçekten komşuları orada bırakıp eve döndük. Zorlukla merdivenleri çıktık. Uyumak mümkün değildi. Artçı depremler devam ediyordu. Buna rağmen, komşularımız her sarsıntıda, sokaklara çıktıkları halde biz, hiç bir gün aşağı inmeyi düşünmedik. Artık TV'ler çalışmaya başlamıştı. Yüreğimiz yanarak, depremde ölenleri, yıkılan binaları, feryat eden insanları, yıkık altından çıkarılan kadın erkek, çocukları görüyorduk. Daha sonraki günlerde, İzmit'e giderek çadırda yaşayan akrabalarımızı ziyaret ettik. İşte böyle bir ortamda duygularımı, MARMARA DEPREMİ, isimli bir şiirimle dile getirmiştim.

MARMARA DEPREMİ

Bir felaket yaşadık, 17 Ağustostu, bu gece.
Karşı koymak ne mümkün, deprem denen o güce.
Korkunç bir sarsıntıydı, tatlı uykuyu böldü.
Saniyeler değil, sanki,, asırlar sürdü.

Kabus ile gerçek birbirine karıştı.
Kurtulanlar, kaçanlar zaman ile yarıştı.
Sokaklar, meydanlar biranda mahşere döndü,
Gece aydınlık, yıldızlar normal dan parlak göründü.

Mahşer yerine dönen bu memlekette,
Göçük altında kalan canlılar imdat demekte,
Kimi sağa, sola koşuyor, sarmış da korku ve dehşet,
Kimi "yavrum" diye bağıyor, endişesi tek!

Sis perdesi kalkar, kalkmaz şafakta,

Korkunç bir manzara göze görünen,
Nice Canlar yakalanmış, uykusunda, yatakta,
Binlerce bina var ki, enkaz olup yere serilen.

Vurgun yemiş Yalova, Kocaeli, Adapazarı,
Birbirine karışmış halkın feryadı, ah-u zarı.
Korkunç boyutta depremin görünen zararı,
Yasa boğdu, asrın felaketi, yâr-ı, ağyârı.

On binler yaralı, binlerce göçük,
Depremin merkez üssü, o şirin Gölcük.
Öyle sarmış ki insanları korku ve ilk şok!
Yazık ki can kaybı, on binden de çok!

İlk tepki, sağ kalan konu, komşudan,
İmdat çağlığını duyan, yardıma koşan;
Kimi tırnakla kazıyor betonu, kimi kazma, kürek,
Birleşmişler tasada, olmuşlar tek yürek.

Yıkıp geçmiş Marmara'yı depremin (7.4) şiddeti,
Gözyaşı döksek de, yakın çekimlerde, canlı yayında.
Yas tutsa da bütün Dünya Türk'ün yanında,
Ancak, yaşayan gerçekten hisseder korkuyu, dehşeti.

Bir turistik belde ki, fındıkla tanınan, aynı bölgede,
Dağları, bağları, halâ yeşil Değirmendere,
Sıcakta, çınar altlarında, gölgede,
Serinlemişim deniz kenarında, belki, yüz kere.

Ne çay bahçesi kalmış şimdi, ne de, gönül sarayı,
Deniz yutmuş evleri, işgal etmiş karayı.
Sanki kavrulmuş gibi Ağustos sıcaklığında
Binalarla, sakinleri yatıyor denizin kucağında.

Nerede deniz biter, nerede başlar kara?
Deniz bahçe sanki, çınarlar su altından boy atmış,
Çay bahçeleri, gazinolar, deniz dibine batmış,
Görünen o ki, insana elem veren, korkunç, manzara.

Bir çocuk feryadı duyulur göçük altından,
Bilinmez ki, apartmanın hangi katından?
Neden çocuk ağlaması var da ninni sesi yok?
Artık Onların şefkâte, sevgiye ihtiyacı çok.

Ne kefen, ne tören, yaratıldı, toplu mezarlar,
Kazma, kürek yerine, makine ile kazarlar.
Bazıları için kılınmış normal cenaze namazı,
Kimilerinin ardından, ne yazık ki, bundan da azı.

Bir depremzede, canlı kalmış, duyamamış sevinci,
Beş çocuk kaybetmiş, her biri, birer İnci!
Yok olunca, ömür boyu kazancı, birikimi,
Ne çalışma gücü kalmış, ne de yapacak bir işi.

Kimi ayağını kaybetmiş, kimi kolunu,
Kimi feleğini şaşırması, kimi yolunu.
Ölüm yakınına gelip çatmış, bakmadan yaşa,
Zengin iken, birden muhtaç olmuş ekmeğe, aşı.

Varını, yoğunu kaybedip kalsa da muhtaç,
İstemesini bilmez ki, alışık değil!
Alırken mütereddit, üstelik de utangaç,
İçi buruk olsa da, yılışık değil.

Yasa büründü bir anda, güzel yurdumuz,
Kim bilir, ne ümitler vardı ne hayaller kurdunuz
Kiminiz depremde yavrunuza siper oldunuz,
Kiminiz ölümden dönüp, yeniden hayat buldunuz.

Haftalar önce, Güneşi karartmıştı dünyamızın uydusu
Yunan da yaşadı depremi, az da olsa, şiddeti,
Belirdi her iki toplumda, yakınlaşma duygusu,
Acep var mı, bunların bilinmeyen hikmeti?

Milyonları cezbeden güzel Marmara bölgesi,
Depremle düştü üstüne, ölümün gölgesi.
Tarihte yaşanmamış, felâketin böylesi,

Öyle çok suçlu var ki, affedilmez tövbesi.
Can korkusu yüreklere hakim olunca,
Moraller bozulup, ümitler de solunca,
Göç etmek zorunda kaldı insanlar.
Ayrılık zor ama, gönüllerde isyan var.

Göçenler duygusal olmakta ne kadar haklı.
Terk edilen yerlerde bin bir hatıra saklı.
Ayrılmak kolay değil bu yerden, çok da fıraklı,
Mal ve can kaybedenlerin geride kalır aklı.

Kurtulanlar veriyor her türlü yaşam savaşı
Paylaştık, paylaşmalıyız ekmeği, aşı.
Silinmeli Canların akan göz yaşı,
Sürmeli maddî ve manevî dayanışma yarışı.

Geride kalmış binler kimsesiz, binlerce yetim,
Bağrına basacak fert ve fert asil milletim

Göstermenin tam zamanıdır bilinen hasletin,
Sarsın Onların tümünü sevgin ve şefkatin

Bütün Dünya uzattı yardım elini,
Gönül kapısı açıldı, bazen gözlerde yaş,
Eser görünce her yönden, dostluk yelini,
Anladık ki, yalnız Türk değilmiş, Türk'e arkadaş.)

Yurt içi, yurt dışı yardımlar sel gibi aksa da,
Hâlâ kimi aç, kimi açıkta, kimi de hasta,
Çare bulunmazsa acele her hususta,
Depremzedeler devamlı kalır, öylece yasta.

Can kaybı yüreklerde, ancak buna çare yok,
Maddi kayıplar için muhtaç olsak da, yabana ele,
Bölge insanı şikayetçi olsa da, geçmeden ilk şok,
Yaraları sarmada birlikteyiz, Devlet, millet el ele.

Silinir mi kolay, kolay bu dehşetin izleri?
Yıllar sürer ruhtaki, bellekteki gizleri,

Acımız öyle büyük ki, tüm ulusça yastayız
Depremzedeler gibi biz de, ruhen çok hastayız.

Her an sallanır gibiyiz, gerçekten sarsılmasak da!
Depremi şiddetini hâlâ yüreğimizde taşıyoruz
Aylar sonra olsa da, depremin korkusuyla,
Yatıp kalkıyor, mecburen artçı şoklarla , yaşıyoruz.

Sanki masal ülkesinde yaşar gibiyiz.
Her adımda yeri, göğü titreten,
Meşhur devin korkusundan tedirginiz çok.
Yazık ki onu etkisiz kılacak kahramanımız yok!

Her tarafta dolaşüyor rivayetler, yalanlar,
Öyle çok ki tevatüre inananlar, kananlar,
Bu nedenle, sokaklarda geceleyp kalan var.
Vicdansız ve ahlaksızdır kargaşaya sebep olanlar?

Durumdan faydalanan vurguncular olacak,
Eğer varsa vicdanını bir tarafa bırakarak,
Bir tarafta, gitgide fakirleşen halk,
Yine devam edecek, kayırma ve zengine kıyak!

Vicdansızlar, güya, halkın yuvasını yaptılar!
Yılların tasarrufunu yalanlarla kaptılar.
Doğru yol dururken, eğri yola saptılar,
Tanrıya değil de, yalnız paraya taptılar.)

Evsiz, barksız kalan yüz binler olunca,
Çadır kentler kurulmuş, ama ihtiyaca yetmiyor
Köyler, kenar mahalleler gözden ırak kalınca,
Yardımlar yerli- yerine gitmiyor, istekler de bitmiyor.

Kış mevsimi çetin geçen doğa olayı,
Yağmuru, çamuru, soğuğu ve lapa, lapa karı,
Bulunmazsa, öncelikle, barınmanın kolayı,
Depremzedeler çeker yine sıkıntıyı, zararı.

Dönme  mümkün değil hemen normal yařama,
Yaralar sarılacak mutlak, ařama, ařama.
İhtiyaç var yine de tutunacak saęlam bir dala,
Bunu Devlet- Millet birlięinde, biraz da kendinde ara!

Onların endişesi, gelecek , iř ve daimi konut,
Devlet adım atmış bu yönde, gerçek ve somut,
Yuvasız kalan yüz binlere bu, büyük bir umut.
Yařama sarılma vakti artık, endişeyi, korkuyu unut!